

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' εβδόμον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλή μας πάντα δρώσα.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κ τὼ φράγχα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — δέ κ α φράγχα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγχα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἰουνίου δεκάτῃ κι' ἔβδόμῃ
κι' ὄλο σφάζουν οἱ Μπόξερς ἀκόμῃ.

Δόδεκα κι' ἑπτακόσα λογαριάζω
κι' ἀπὸ τὴν ζῆτη ἀρῶνα κι' ἀλαλιάζω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Λοιπὸν σ' ἀρίνω, Περικλῆ, πάω 'στὸ Μὸν Ρεπὸ,
καὶ τοῦτο τὸ 'κατάλαβες χωρὶς νὰ σοῦ τὸ 'πῶ.
Μᾶς 'πλάκωσαν τὰ κουνιά, μᾶς 'πλάκωσαν ἡ λαύραις,
σ' ἀρίνω 'στὴν πρωτεύουσα νὰ βγάλῃς μόνος μαύραις,
κι' ἐγὼ γιὰ κάμποσο καιρὸ 'στὸν Νέον Φαληρέα
θὰ σκέπτομαι τὸ Τίεν-Τοιν, τὴν Κίνα, τὴν Κορέα,
κι' ἂν αἱ Δυνάμεις ἔξωρα, βρῆ Περικλῆ καύμενε,
ζητήσουν, καθὼς γράφουσι, ζητήσουν, ὅπως λίνε,
καὶ τῆς παντιέρας τῶν μικρῶν, τῶν δούλων, τῶν ἀξέστων,
γιὰ νὰ τῆς στήσουν ἐν πομπῇ μαζί μὲ τῆς 'δικαίς των
μέσα 'στὸ κράτος τ' Οὐρανοῦ, 'στὴν χώραν τῆς κοιτιδαίς,
τότε καὶ σὺ παραίτησε τὴν πλάσιν τῆς κασιόδας,
καὶ πάρε, Περικλίε μου, Ρωμαϊκῆ παντιέρα,
καὶ πήγαι' ἔκει πέρα,
καὶ στήσε τὴν 'ψηλά 'ψηλά μὲ βρόντους καὶ μὲ θούρια
'στὰ Σινικὰ τὰ φρούρια.

Μὴν τὸ ξεχάσης, σεβνταλή,
καὶ φέρε τὴν 'στὸ Πιτσιλῆ,
φέρτην 'στὴν Κίνα, ποῦ βροντᾷ
μὲ μπόμπαις καὶ μὲ σφαιροῖς,
καὶ βάλε τὴν κοντὰ κοντὰ
μὲ τῆς τραναῖς παντιέρας.

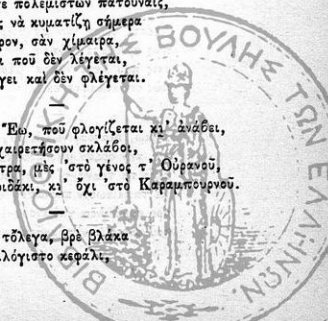
Ὡς Ἕλλην κομπορημοῦν
πάρε μ' αὐτὴν παγάνα
ἔλον τὸ κράτος τῶν Σινῶν,
ποῦ 'θγαίν' ἡ πορσελιάν.

Φέρε παντοῦ τὸ σύμβολον πολεμικῆς εἰρήνης,
λοῦσε τὴν κυνόλευκον 'στὸ κύμα τῆς Κιτρίνης,
φέρε μὲ κόρδωμα τρανοῦ
καὶ μεγαλομανιαν
μέσα 'στὸ κράτος τ' Οὐρανοῦ
σημαίαν οὐρανίαν.

Κι' αὐτῆ, ποῦ δὲν 'κυμάτισε 'στὰ Μάτζι, 'στῆς Μελιούνας,
αὐτῆ ποῦ δὲν ἐπέρωσε πολεμιστῶν πατοῦνας,
σὲ μακρουδὸς ὀρίζοντας νὰ κυματίζῃ σήμερα
σὸν ὄνειρον, σὸν χίμαρα,
σὸν κᾶτι ποῦ δὲν λήγεται,
ποῦ φλέγει καὶ δὲν φλέγεται.

Ἐκεὶ πέρα μὲς 'στὴν Ἔω, ποῦ φλογίζεται κι' ἀνάβει,
νὰ τὴν χαίρεισθον σκλάβοι,
'στὰ Κινέζικα τὰ κάστρα, μὲς 'στὸ γένος τ' Οὐρανοῦ,
κι' ὄχι μὲς 'στὸ Σικαρὸάκι, κι' ὄχι 'στὸ Καραμπουρῶν.

Δὲν σοῦ πῶλεγα, βρε βλάκα
κι' ἀσυλλόγιστο κεφάλι,

πώς αὐτὸ τὸ παταράκα
μὰ κατὰκτισι θὰ βγάλῃ :

Δὶν σοῦ τὸλεγα, γὰρ,
τῆς Φραγκιάς οἱ κουνειδές
πὼς θὰ δώσουνε μεζέ
καὶ 'στους παληοκαφηνειδές :

Τὰς μεγάλας ἀναμνήσεις
δὲν ξεχνοῦν οἱ δυνατοί,
κί ' ἢ προστάτις μας ἡ Δύσις
τὴν παντιέρα μας ζητεῖ.

Τὴν παντιέρα τὴν καυμένην,
τὴν παντιέρα μας τὴν ὄλχη,
ποῦ τὴν εἶχαμε κρυμμένην
γιά νὰ μὴ τὴν σγίσουν βόλια.

Τώρα νάτῃν ἡ γλαυκὴ,
πὸ μείνε παρβενικὴ,
κυματίζει πλῆθρς κλείους
μὲ τρανοὺς καὶ ψυχάλους.

Ποιὸς τὸ πρόσμενε κί' αὐτὸ
τὸ μεγάλο πανηγύρι !...
τί μας ἦτανε γραφτό,
Περικλιέτο κακομοῖρη,
μας νὰ 'δοῦμε μὲς 'στὴν γῆν τῶν Μανδάρινων
τὴν παντιέρα
καὶ 'στὰ κάστρα τῶν Κιτρίνων.

Μὲ τὴν δόξα πλάγι πλάγι
τιμημένη τὴν κυτῶ
μὲς 'στὰ Κίτρινα πελάγη,
καὶ τὴν σκούφια μου πετῶ.

Δίχως αἵματος κηλίδα,
δίχως ἴχνος καμιάς σφαίρας
κυματίζει 'στὴν κοιτιῶ
τῆς τρυφῆς καὶ τῆς χυμαίρας.

Νάτῃν... ἔλοι τὴν γεραίρου,
καὶ παντοῦ τὴν περιέρου,
κουτοῦλᾶ μαζὶ μὲ τὰστρα,
καὶ μὲ κρότους τηλεβόλων
ξεδιπλόνεται 'στὰ κάστρα
τῶν Σινῶν καὶ τῶν Μογγόλων.

'Δέστε τώρα τὴν παντιέρα
πὼς ὀρθώνεται 'ψηλὰ
οἶς ποῦ λέτε νύκτα μέρα
πὼς δὲν εἶμαστε καλά.

Σῆλω, Μανδάρινων Κίνα,
καὶ τὴν δόξαν μας προσκύνα.
Σεῖς τὰ τέκνα τ' Ὀύρανοῦ
μὲ ταπεινώσιν περνάτε
πρὸ συμβόλου γαλανοῦ,
ποῦ φερίσκον πλαναῖτα.

Κινεζ' Αὐτοκρατορίασα, μακρὰν τὸ ξίφος ρίψε,
καὶ 'στὴν παντιέρα σκούψε,
καὶ σὺ, μεγάλη Κουαῦ-Σου, 'στὴ φυλακὴ κλεισμένη,
ποῦ κί' οἱ Δευκοὶ κί' οἱ Κίτρινοὶ τὸ ροιζικὸ σου κλαίνε,
υἱὲ κακότυχε τοῦ Χοῦν, ὅπου σὲ ρίβ' ἡ παίνα,
μὲ τὰ βαρεὰ τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς προσκύνα
τὴν γαλανὴ παντιέρα,
ποῦ λάμπει 'στὸν αἰθέρα.

'Ἠχῆσατε τὸ κλέος τῆς, 'Ἰμαλαίων ὄρη,
ἐμπρὸς τῆς σκούψης καὶ σεῖς, ὦ Μπόξερς αἰμοβόροι,
πίστα' ἐμπρὸς σὲ σύμβολον εἰρήνης κί' εὐπραγίας
καὶ σεῖς, Καμόροι τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου ξίφους,
καὶ σεῖς, φιλόσοφ' ἱερεῖς τῆς σκοτεινῆς μαγείας,
ποῦ μὲ σοφίαν λύνατε προβλήματα καὶ γρίφους.

Προσκύνα τὴν προσκύνα τὴν, σπαθῶν καὶ θρήνων γῆ,
κί' ἄς παύσῃ μὲ τὴν θέαν τῆς ἀμειλικτοῦ σπαγῆ,
καὶ σὺ, περλίση σκιά τοῦ Κουφοκίου, πέτα,
καὶ μὲ τὴν γαλανόλευκὴ τὴν Κίνα σου χαϊρεῖτα.

Βεβαίως δὲα θάλλεγες πὼς εἰμποροῦν νὰ γίνουεν
μῖσα 'στὸ κράτος τ' Ὀύρανοῦ, ποῦ ζενοὶ τὸ μολύνουεν,
ἀλλὰ ποτὲ δὲν θάλλεγες, περιόξε σοφεῖ,
πὼς κί' ἡ παντιέρα θὰ στηθῇ τοῦ κράτους τοῦ λουφέ.

Αὐτὸ κί' ἐγὼ δὲν τὸλεπιζὰ νὰ γίνῃ 'στὸν καιρὸ μου,
κί' ὄλο παραξενεύομαι καὶ κάνω τὸ σταυρὸ μου,
ὄαν νὰ μοῦ λέν πὼς δὲν βρωμᾶ κί' ἡ τὸ Φαλῆρου Σουῶα,
ὄαν νὰ πετᾷ 'στὴ θάλασσα τοῦ κάμπου πεταλούδα.

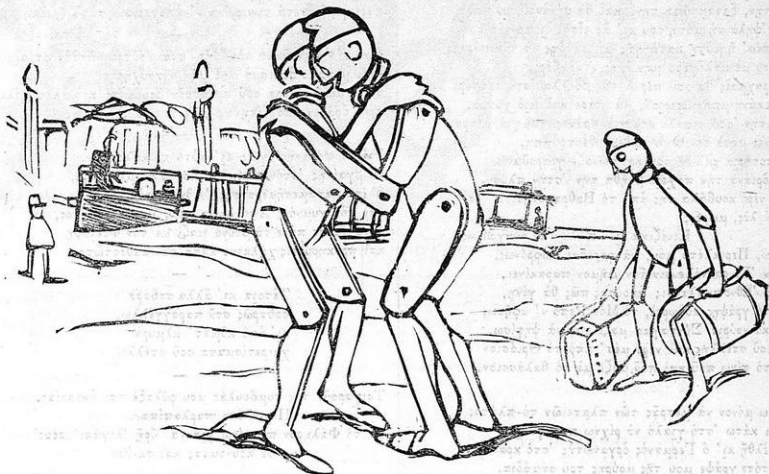
Πὼς ἔρχονται τὰ πράγματα 'στὸν κόσμο τὸν ἰνῆμα !..
τώρα ποῦ λένε πὼς ψομὶ δὲν ἔχομε νὰ φῆμα,
καὶ κλαίει γιὰ τὴν βρωμα μας καὶ κλαίει γιὰ τὴν λέρα μας
οἱ πρώτοι κραταῖοι τῆς γῆς γυροῦνον τὴν παντιέρα μας,
καὶ τὴν καρφόνουεν ἐν πομπῇ σὲ Μανδάρινων κάστρα,
ποῦ συμφοραῖς ἐπάθνε καὶ δυνατὴ χιλιάστρα.

'Στὸν κόσμο τὸν καρακαμπέ, ποῦ φέμμα βασιλεύει,
κανεῖς μὴν ἀπελπίζεται, κί' ἡ μοῖρα τοῦ δουλεύει,
κί' ἐκεῖ ποῦ ξεροψήνεσαι καὶ λήνεσαι 'στὴν Ἀθήνα,
κί' ἐκεῖ ποῦ ξεροκόμματο ζητᾶς γιὰ ψυχικὸ,
ἔχασ' ἀκούεις νὰ σοῦ λέν : « ὄριστε μὲς 'τὴν Κίνα,
καὶ φέρε τὴν παντιέρα σου νὰ πάρῃς μερικὸ. »

Κυματίζει κυματίζει 'στὴν Κίνα, γαλανὴ,
μὲ τὰ μεγάλα λάβαρα τῶν σταυροφόρων Φράγκων,
κί' ἄς ἀνυμνήσουεν τῶν Ρομηῶν τὸ γαλανὸ πανί
ρόχθοι λιμνῶν καὶ ποταμῶν κί' ἀντίλαλοι φεράγγων.

Περικλιέτο μου, σ' ἀρίνω, κί' ἔχε πάντοτε τὸν νοῦ
μὲς 'στὸ κράτος τ' Ὀύρανοῦ.
Τὸν βαρὺ γλυκὸ σου πίνε,
καὶ σχολιάζε καὶ κρίνε
τῶν Δυνάμεων τὴν στάσιν
καὶ τοῦ Αἰ-Χου-Τσαγκ τὴν ὄρασιν.

Τὰ μυστήρια μῆσου τῆς στρυφνῆς διπλωματίας,
κί' ἀνερένα κατὰ βάθος τῶν πολέμων τὰς αἰτίας.
Ξαπλωμένες σὲ ντιβάνι, σὲ σοφὰ καὶ καναπὶ
λέγε πρὸς τοὺς διαφορῶς διπλωμάτας τῆς Ἑλλάδος.

ποίαν στάσιν θὰ κρατήσουν αἱ Δυνάμεις αἱ λοιπαὶ
ἂν ἐξαίφνης πολεμήσῃ μετὰ τοὺς Ρώσους ὁ Μικάδο.

Κ₁' ἂν τῶν φίλων Ἰαπῶνων πρῶτη σύμμαχος φαῖνῃ
κ₁' ἢ προστατίει Ἑγγλιτέρα,
κἂν θὰ λάβουν τότε μέρος ἐνεργὸν κ₁' οἱ Γερμανοί,
κἂν θὰ κοπανοῦν ἀέρα.

Κ₂' ἂν ἡ φίλη Γερμανία, Περικλέτο μου σκαρτάδο,
συνταχθῇ μετὰ τοὺς Ἑγγλιχοὺς καὶ μαζὶ μετὰ τὸν Μικάδο,
τότε πλῆον μετὰ τοὺς Ρώσους σίγουρα θὰ πᾶν κ₁' οἱ Γάλλοι
καὶ κανένας δὲν εἰςξυρεῖ τέτοια φέστα τί θὰ βγάλῃ.

'Ἄλλ' ἂν πάῃ μετὰ τοὺς Ἄγγλους κ₁' ἢ σφιγῶσ' Ἀμερικῆ,
τί θὰ γίνῃ τότε ἐκεῖ;

κ₁' ἂν ἐξαίφνης, Περικλέτο, πού με μιλῆται πολεμεῖς,
ἀνασθῆ πυρᾶ—Θεὸς μου!

Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου,
ποίαν στάσιν πρέπει τότε νὰ κρατήσωμεν κ₁' ἐμεῖς;

Τέτοια, Περικλῆ, συζητεῖς
καὶ 'στὸ δρόμο καὶ 'στὸ σπῆτι,
καὶ βεβαίως τοὺς φίλους
ὅτι βλέπεις τοὺς δακτύλους,
πού κινοῦν μετὰ σιγῆς
καὶ τοὺς Μπόξερ τοὺς σφαγαῖς.

Μοινεῖσαι τοὺς Μπόξερ τώρα καὶ τοὺ Μπόθα τοὺς στρατοῦς,
μετὰ τοὺς Μπόξερ τοὺς Κινέζους τοὺς ἑχάσαμεν κ₁' αὐτοὺς,

κ₁' ὅταν 'στὸ σερβιάνι βγαίνης
καὶ 'στὸ Σύνταγμα πηγαίνης
τὸν ἀέρα σου νὰ πάρῃς,
καὶ φιστίκια σὰν μασσῆς,
γιά τὴν Κίνα νὰ παρῆρῃς,
γιά Κινέζους νὰ λυσῆς.

Τοὺς θεοὺς τοὺς ἐφεστῆσι μετὰ τὴν Κίνα νὰ τοὺς φέρῃς,
ἐκεῖ πέρα 'στὸς Κινέζους, ὅπως σούπα κ₁' ὅπως ζέρεται,
μέλλον δράσεως καὶ σφιγῶσ' ἀνατέλλει τοῦ λοιποῦ,
ἐκεῖ πέρα μόνον τέλος κάθε πύθου καὶ σκοποῦ.

Περικλέτο μου, σ' ἀφίω καὶ τραβῶ 'στὸν Φαληγρία,
γιά νὰ κάνω μετὰ τὰ ψάρια καὶ τοὺς κοκοβίους παρία,
γιά νὰ ληθῶ 'στὸν ἰδρωτὰ τῆς νωθραῖς μετρώνας ὥρας
καὶ νὰ βλέπω μετὰ 'στὰ μπάγια τοῦ σερμου τῆς Μανταφάρας.

Περιπάτει μετὰ 'στὰ δόξα γιά ν' ἀκούσῃ τὴν κοικουβόγια
κ₁' ἀρίζου νύκτα μέρα μετὰ Κινέζικη βεντάγια,
κ₁' ὑπο λεύκα καὶ φιλόρας καὶ πλησίον ρυακίου
τὰ ρητὰ νὰ σχολιάζῃς τοῦ Κινέζου Κομπουκίου.

Π. — Νὰ με χαρῆς, βρε Φασουλῆ, γιά 'πὲς μου μερικὰ,
ἐπιθυμῶ Κινέζικα ν' ἀκούσω γνωμικὰ.

Φ. — Τοῦ Κομπουκίου τὰ ρητὰ σοφίας εἶναι λόγοι
καὶ ἄλλα μόνο θὰ σοῦ 'πῶ νὰ τᾶχῃ κομπολογία.
«Κλέφτης τρῶνός ἐπάρατος;... γ₁' αὐτὸν καπῆλα βγαίνου...
κλέφτης μικρὸς ἐπάρατος;... 'στὸ φρέσκο τὸν πηγαίνου.
Ποτὲ τοῦ κλέφτη τὸ καλὸ δὲν θέλει κλέφτης ἄλλος,
καὶ γιά τὸ πάπλωμα καυγάς ἀνοίγεται μεγάλος.

Κανίνας δὲν σ' ἐπαίνεσε ;... σὺ π' ἐπὶ τὸν ἑαυτὸν σου...
 κανίς δὲν σ' ἐστεφάνωσε ;... σὺ μόνος στεφανώσω.
 Κατάμουτρα τὴν πόρτα τῶν σὺ κλεινοῦ αἰ μεγάλοι ;
 κτύπη τὴν, ξανακτύπη τὴν, καὶ θά σ' ἀνοίξουν πάλι.
 Βίβια ἦψάλ τὴ μύτη σου κι' ἄς εἶσαι διακονιάρης,
 κι' ἂν πῖσ' ἢ μύτη κατὰ γῆς μὴ σκόψης νὰ τὴν πάρης.
 Ποτὶ σου μὲ καλόγερο μὴν ἔχης νταραβέρη,
 πέντε δραχμαῖς θά σοῦ περὶ τὴν βέβιλα 'στὸ τερτίρι.
 Πάρε λεκάνη μπαρμεριού, μὲ πάρε καὶ μὴ χύτρα,
 καὶ βάλτῃ 'στὸ κεφάλι σου γιὰ κράνος καὶ γιὰ μίτρα.
 Προκίνει μετὰ τὸν Θεὸν κανένα θεοτόμμη,
 σπάζε ποτήρια φίλων σου καὶ φώναζε γιαιουμπι.
 Τὴν 'Αδριάνη τὴν παχειὰ βοήθη τὴν 'στὴν πλῆσι
 κι' ὅλο νερό κουβάλα τῆς ἀπ' τὸ Βαθρακονήσι.»
 Π.—Τί λές, μοῦρε ;
 Φ.—Κινεζικὰ κι' Ἑλληνικὰ συγχρόνως,
 σ' ἀρίνω, Περικλίτο μου, νὰ φέρσαι σωφρόνως,
 πρὸς τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τὸν Δῆμον παρακίνει,
 κι' ὅταν Ἐθνοσυνέλευσις ἀκούσῃ πῶς θά γίνη,
 νὰ μὸυ τὸ γράψης, αὐθωρεῖ, τὸ Μόν Ρεπό ν' ἀρῆσω,
 καὶ τὸ καινούριον Σύνταγμα μαζὶ σὰς νὰ ψηφίσω,
 μὰ νὰ μὸυ στέλλῃς καὶ νερό μέσ' ἀπὸ τὸ Θριάσιον
 γιὰ νὰ τὸ πίνω ποῦ καὶ ποῦ μαζὶ μὲ τὸ θαλάσιον.

Σὺ ἀρίνω μόνον νὰ μετῆς τὸν πλατεῖων τὸ πλάτος
 καὶ πῶς κάτω 'στὸ γυαλὸ νὰ ρίχνω παραγάδια,
 μὰ σὰν ἔλθῃ κι' ὁ Γερμανὸς ὀργανωτὴς 'στὸ κράτος
 ἄμειως τότε γράψε μου τῆς μοῦρας τοῦ σημάδι,
 γιὰ νὰ ἔμπορῶ, Περικλί, νὰ τὸν ἀναγνωρίσω
 μέλῃς τὸν ἀντικρίσω.

Νὰ πῆς καὶ 'στὸν Σιμόπουλο, ποῦ κλαίει καὶ θρηγεῖ
 καὶ λιθῶς συγκίει.
 Τὸ φῶς του, τὸ ματάκι του,
 τὸ περισσευματάκι του
 τί ρέψιμο τραβάει...
 ὦχ ! βῆί βῆί βῆί !

Τυφῶνες τὸ παρτίσαν καὶ τόσαι καταγίδες,
 τῆραγαν περονόποροι, τὸ ρήμαζαν ἀκρίδες.

Παρασιγγεται κι' ἐκείνος, καὶ τοὺς ἄλλους παρασιγγεῖ,
 κόβει τόνα, κόβει τάλλο, βγάζει κι' ἀπὸ μιλγίαις ζυγί,
 μὰ τοῦ κάκου, μὰ τοῦ κάκου, θά μὰς δόσ' ἢ μούλα κλωτσω,
 περισσεύματα δὲν ἔχει, τὰ σκυλόνησις πλημμερῆ,
 κι' ὁ Σιμόπουλος φωνάζει σὰν Κινεζὸς δίχως κότσο :
 «Βῆί, Βῆί—Χῆί—Βῆί, τύραϊς νᾶχῃ τίτοια μοῖρα.»

Ἐφουκλήσωμεν μὲ λύσαν πολυμέρων παραφόρον
 κατ' ἀκρίδων, ἀρουαίων, πλημμυριῶν, περονόπορων.
 Τοῦτα πάλι δὲν ἀρίνου μὲς 'στουὺς τρέχοντας λιμοὺς
 νὰ φορτώσωμεν μὲ σπαλιταῖς τοὺς κωνικούς μας λαίμοις,
 καὶ νὰ δράσωμεν μὲ τοῦτον, καὶ νὰ βράσωμεν μ' ἐκείνον
 εἰς τὸ ζήτημα τῆς Κίνας, 'στὸ Τακού καὶ 'στὸ Πεκίνον.

Μὴν ξεγάνῃς, Περικλίτο, κεραλὴ πεφλημένη,
 μὲς 'στὴν βράσιν τῶν καυμάτων τῶν πολέμων τοὺς βρασμοὺς,
 καὶ νὰ πῆς τοῦ Θεωδωράκη ποῦ καὶ ποῦ νὰ κατεβῆινη
 καὶ 'στὰ Φᾶληρα τὰ δύο νὰ μιλῇ γιὰ τοὺς θεαμοῦς.

Ψάλλε τὰς σφαγὰς τῆς Μπόρσας καὶ τὰς αἰματοχυρίας
 καὶ τὰ πάντα περιφέρῃ σὰν τὸν Σάχη τῆς Περσίας.
 Περηφάρες νησιτικούς
 ὅταν κι' ὅπως εἰμπορῆς,

μάχου πρὸς τοὺς ποτικούς,
 τῆς πανούκλας τοὺς φορέε,
 νὰ γαθῶνε κατὰ κράτος τῶρα ποῦν' ἐπιδομία,
 καὶ κρησφιγέτα τῶν μόνα ν' ἀπομεινοῦν τὰ Ταμεῖα.

Καὶ τὴν πανούκλα σὰν ἰδῆς 'στὰ μούτρα νὰ τὴν φύσῃς,
 ἔχει μεγάλο ἔμπροσθ' καὶ μὴν ἀνυποχθῆς
 ἂν καμμί μῆρα σοῦ πρηστοῦν βουδῶνε κι' ἄλλα μιλῇ,
 πρὸς ἑρᾶσιν ἀπαραίτητα, ζυλιένε μου τεμπέλη.

Γιὰ νὰ περάσῃ; ἰγὴς κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι
 νὰ βγαίνῃς 'στὸν περιπατο κοντὰ τὸ μεσημέρι,
 βλίπε καταμεσημέρα τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ
 καὶ τὸν γυμνὸν Ἀπόλλωνα μὲ στόμα κεχρηγῶτος,
 'στὸ τέλος πάρε τὰ βουνα μαζὶ μὲ τὸν Φικιώρη
 καὶ προκρύξεις χάλκευ κατὰ τὸ καθιστώτω.

Τίτοια κι' ἄλλα σοβαρὰ
 σοβαρῶς σοῦ παραγγέλλω,
 κι' ἀπὸ κόματ' ἄλλωμὺ
 χαριετισματα σοῦ στέλλω.

Τοιγαροῦν τὰς συμβουλὰς μου φύλαξέ τας ἀκρίδας,
 Περικλίτο παραλίπα...
 εἰς τὸ Φάλερον πηγαίνω γιὰ νὰ ἔβῃ λιγάκι κρέας
 κἀθὲ κούνοπας καὶ σκνίπα.

Π.—Φισουλή μου, 'στὸ καλὸ,
 σῆρε κίτω 'στὸ γυαλὸ,
 κι' ὅσα μοῦρες κατὰ γράμμα καὶ προβίμως θά τὰ κάνω,
 τῶρα δέξου πέντε φάπαις, νὰ καὶ μία παραπάνω.

Πρὸς τὸ φιλόμουσον κοινὸν τῶν ἔξω καὶ τῶν Ἀθηνῶν.

Πρὸς ἄλλους ἀναγγέλλομεν τοὺς ἀναποκρίτας,
 τοὺς ἀναγνώτας τοῦ Ρ ω μ η ο ὺ καὶ τοὺς συνδρομητάς
 πῶς ἐπ' ὀλίγον ὁ Ρ ω μ η ο ὺ ἐς τὴν ἐκδοσὶν του παύει
 χάριν μικρὰς ἀναψυχῆς 'στὴν ἐποχὴν τῆς λαύρας,
 καὶ τῶρα παρὰ θιν' ἄλλος θά κίθη καὶ θά ράθῃ
 ὁ γλωσσικόπος Φισουλή, ὁ ζυλικὸς παλάβρας.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὁ Σύλλογος ἡ Ἀνάπλασις πολυτελεῖ καὶ τέλειον
 τὸ τοῦ Ματθαίου κατ' αὐτὰς ἐξέδοσ' Ἐδαγγέλιον,
 εἰς ἐρημίαν σύντομον κι' εἰς προσευχὰς πλουσίας,
 συστάσει καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃς Ἐκκλησίας,
 καὶ σπεύσει νὰ πάρεται κειμήλιον τοιοῦτον
 λαμπρόνον τὸν ὑπέρλαμπρον τῆς πίστεώς μας πλούτον.

Μακρῆς ὁ καὶ Δημήτριος, ὁ τῶσον ἔχων ζῆλον,
 ὁ προσφιλεὺς Λυκίταρχος καὶ τῶν γραμμάτων μύστης,
 ἠρραβωνίσθη κατ' αὐτὰς νὰ τὰς εὐχὰς τῶν φίλων
 μετὰ τῆς Ἄνιας τοῦ Βρετοῦ, τῆς κόρης τῆς καλλίστης.
 Γιὰ τοῦτο τῶρα κι' ὁ Ρ ω μ η ο ὺ χάριν μεγάλῃν χαρίων
 ραίνει τὸ ζεῦγος δι' εὐχῶν ἐξ ὄλων θερμότερων.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριανταετρία, εἰς τὸν ὄρμον τοῦ Διδότου.